

Dünyadan Geçip Giden Milyarlarca İnsan

Bugüne kadar dünyada yüz milyardan fazla insanın yaşamış olduğu düşünülür. Bu, zihnimizin kolayca kavrayabileceği bir sayı değildir.

Bir zamanlar yaşamış olan yüz milyardan fazla insan... Bu insanların, örneğin bundan yüz yıl önce yaşamış olanların her biri tıpkı bizim gibi sabahları uyanıyordu. Kimi işe gitmek için erkenden kalkıyor, kimi çocuklarını okula hazırlıyor, kimi evinin işlerini yapıyordu. Kimi tarlasına gidiyor, kimi dükkanını açıyor, bir şeyler üretmek, kazanmak ve ailesini geçindirmek için bütün gün çalışıyordu.

O zaman da insanlar yolculuğa çıkıyorlar, tatile gidiyorlar, alışveriş yapıyorlar, arkadaşlarını ziyaret ediyorlardı. Onlar da yemek yiyorlar, su içiyorlardı. Spor yapıyor, geziyor, dans edip eğleniyorlardı. Saçlarını tarıyorlar, elbiselerini giyiyorlar, ayakkabılarını giyiyorlar, aynaya bakıp sokağa çıkıyorlar, bir yerlere yetişmeye çalışıyorlardı.

Sevdikleri insanlarla sohbet ediyorlar, birlikte gülüyorlardı. Çocuklarıyla, akrabalarıyla, dostlarıyla vakit geçiriyorlardı. Birbirlerine hediyeler alıyorlardı. Hep birlikte doğum günlerini, doğunleri, bayramları kutluyorlardı. Kimi ev sahibi olmak istiyor, kimi daha iyi bir iş edinmenin yollarını arıyordu. Kimi para biriktiriyordu. Kimi çocuklarının geleceği için endişeleniyordu. Kimi ummadığı bir anda hastalandı, iyileşmeyi bekledi. Sonuçta hepsi birer birer bu dünyadan ayrılıp gittiler.

Elbette bunların hiçbiri bilinmeyen şeyler değildir. Hepimiz insanın doğduğunu, yaşadığını ve bir gün öldüğünü biliriz. Dünyanın geçici olduğunu da biliriz. Fakat bilmek ile idrak etmek ve özümsemek aynı şey değildir. Çoğu insan dünyanın geçici olduğunu, bir gün öleceğini, ölümün insanı her an yakalayabileceğini düşünmek dahi istemez. Çünkü hayat devam ederken insanın zihni, önündeki işlere, planlara, isteklere ve günlük meşguliyetlere yönelir. Sabah yapılacak işler, yetişilecek yerler, ödenecek faturalar, verilecek kararlar, görüşülecek insanlar vardır. Böylece insan, hayatın içinde öyle yoğunlaşır ki, bir gün bu hayatın sona ereceği gerçeği çoğu zaman zihninin arka planında kalır. Bu gerçekleri düşündüğü takdirde hayatının olumsuz yönde

değişeceğini zanneder. Ölümü bir son olarak algıladığı için, bir gün dünyadan ayrılacağı düşüncesi hoşuna gitmez. Bu nedenle pek çok insan bu konuda düşünmemeyi ve bu gerçekle yüzleşmemeyi tercih eder.

Ancak düşünmemek ve gerçeklerle yüzleşmemek, insana sandığı gibi bir fayda sağlamaz. Ölümü düşünmeyerek ölümü ortadan kaldırmadığı gibi, dünyanın geçici olduğunu görmezden gelerek de bu gerçekten kurtulamaz. Aksine insan, bu dünyayı sanki kalıcı bir yermiş gibi görerek yaşamaya başladığında, asıl o zaman büyük bir tehlikenin içine girer. Çünkü insanın bütün dikkatini yalnızca dünyaya vermesi, ahireti unutmamasına ve asıl varacağı yer için hazırlık yapmamasına neden olur. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

“Her nefis ölümü tadacaktır. Kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size eksiksiz verilecektir. Kim ateşten uzaklaştırılıp cennete sokulursa, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı ise aldatıcı bir yararlanmadır.” (Al-i İmran Suresi, 185)

İnsanın dünyadayken yapması gereken, gözlerini gerçeklere kapatmak değil, elinden geldiği kadar şuurunu açmaktır. Allah, ahirette insanın gerçeği apaçık göreceğini bildirir: “O gün perde kaldırılmıştır, görüş gücü keskindir.” (Kaf Suresi, 22)

Demek ki dünyada insanın görmesi gereken gerçekler vardır. Ne var ki dünyanın meşguliyetleri, nefsin arzuları, bitmek bilmeyen istekler ve geçici hedeflerin peşinden koşarken insanın dikkati öylesine kapanabilir ki, yaratılışının asıl amacını ve nereye doğru gittiğini göremez hale gelir. Ayette, “Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın...” (Haşr Suresi, 19) buyurularak insanın Rabbinden uzaklaşmasının, onun kendi hakikatinden ve dünyada bulunuşunun gerçek amacından uzaklaşmasına yol açacağına işaret edilir.

Bu nedenle insan, henüz dünyadayken şuurunu açmaya çalışmalıdır. Ruhunu ahiretten habersiz, yalnızca dünyanın geçici görüntüleriyle meşgul, bomboş bir halde bırakmamalıdır. İnsanın ruhunun gerçek ihtiyacı hakikattir. İnsan nasıl bedenini beslemek, temizlemek ve korumak zorundaysa, ruhunu da doğru bilgilerle, doğru düşüncelerle ve hakikati arayarak beslemek zorundadır.

İnsan bu kısa dünya hayatında ruhunu ihmal ederek onu köreltebilir, karartabilir ve perişan edebilir. Fakat hakikate yönelerek onu arındırabilir, güçlendirebilir, aydınlığa ve gerçek huzura ulaştırabilir de. Bunun için kimsenin etkisine kapılmadan, çoğunluğun peşinden gitmeden ve gafil insanların hayat tarzını kendisine ölçü almadan hareket etmesi gerekir. Çünkü etrafındaki insanlar da dünya hayatındaki her şey gibi gelip geçicidir. İnsan ahirete tek başına varacaktır. Dünyada kendisine eşlik eden insanlar onunla birlikte gelmeyecektir. Allah, “Onların her biri kıyamet günü O’na tek başına gelecektir.” buyurur. (Meryem Suresi, 95) Orada başkasının hayatı değil, kendi hayatı kendisine sorulacaktır. Başkalarının ne yaptığı, neyi tercih ettiği, nasıl yaşadığı veya hangi yanlışların peşinden gittiği insanın kendi sorumluluğunu ortadan kaldırmayacaktır. Bu nedenle insanın kendisine dürüstçe yaklaşması, vicdanının sesine kulak vererek hayatını sorgulaması ve Allah’ın “Rabbinin ismini zikret ve her şeyden kendini çekerek yalnızca O’na yönel.” (Müzzemmil Suresi, 8) buyruğuna uyarak O’na yönelmesi gerekir.

İnsanın kendisine yapabileceği en büyük iyiliklerden biri, tüm dünyevi telaşlardan uzaklaşıp samimi bir şekilde düşünmektir. Hayatının nereye doğru gittiğini, nelerin peşinden koştuğunu, zihnini ve kalbini ne ile doldurduğunu samimi şekilde gözden geçirmelidir. Nitekim bunun için kendisine her gün yeniden fırsat verilmektedir. Düzeltmesi gereken yönlerini ertelememeli, kalbini Allah’a yöneltmelidir. İnsan kendisini yaratan Rabine samimi bir şekilde yöneldiğinde, hayatında yepyeni kapılar açılacaktır. Vicdanının sesini bastırmaya çalışmadan yapacağı samimi bir tefekkür, samimi bir yöneliş, samimi bir dua, hayatında hiç ummadığı güzelliklerin ortaya çıkmasına vesile olacaktır.